

Intermezzo (drie algemene tussenopmerkingen)

Een paar vragen werden gesteld n.a.v. de vorige studies. Graag geef ik daar even aandacht aan bij wijze van intermezzo om (onbewuste) misverstanden zoveel mogelijk weg te halen.

I.

N.a.v. Romeinen 1:17 vroeg iemand: is ons geloof de basis waardoor Gods rechtvaardigheid in ons komt (en zijn gerechtigheid in ons leven groeit als realiteit) - óf is ons geloof het gevolg van het feit dat Gods rechtvaardigheid (als veranderende kracht) in ons komt? Dus: wat is het eerste?

Reactie: Hier wordt een dilemma gesteld (geloof is basis òf gevolg). Maar dit is geen dilemma, want het gaat samen. Als God roept, komt in zijn spreken altijd tegelijk zijn hulp/kracht om te gehoorzamen mee. Geloven is dus het aanpakken van de aangeboden hemelse kracht en ermee gaan werken waardoor je al gelovend tegelijk verandert. Als je niet gelooft (en dus niet Gods hulp aanpakt en ermee werkt) bewerkt de kracht van God geen verandering. Geloven is relationeel: met Christus samenleven en samenwerken. Daardoor word je een ander, nieuw, rechtvaardig mens.

Simpel gezegd: Gods herstellende kracht aanpakken is geloven. Gods aanbod is altijd het eerste. Maar als ik niet geloof kan Gods aanbod geen werkelijkheid worden, dus hangt de vernieuwing ook weer af van mijn geloven. Dit gaat altijd samen op. God biedt alle kracht om te geloven aan, maar wij moeten het doen (gebruik maken van die gave). Geloof is Gods gave, maar geloven (werken met die gave) is ons werk. Ditzelfde geldt voor iedere opdracht, ook voor de heiliging waartoe God oproept.

Conclusie: Denk niet vanuit een onjuist dilemma. Het gaat in het leven harmonisch samen. Dat is, denk ik, prachtig bedacht door God!

II.

Wij moeten door geloof ons bewust zijn van de hemelse kracht (van Jezus) in je. Iemand schreef: "Soms kan het vermoeiend zijn - als je voor een klus staat of als je moe bent - dat je dan voelt 'oh, maar als christen moet ik nu wel laten zien dat Jezus in mij is. Ik moet die kracht vertonen'. Dan wordt het 'Jezus in ons' als een juk".

Reactie: Misschien zit hier ook een onbewuste denkfout.

Denk alstublieft niet dat we door Jezus in ons geen vermoeidheid meer zouden kennen of dat we dan alles moeten kunnen. Dat is niet waar. Ook Jezus zelf – hoewel vol van de Geest – kende vermoeidheid en ervoer grenzen: Hij moest zijn lijf geregeld rust geven (tijd voor rust/slaap/sabbat nemen). Ook Hij kon niet overal tegelijk zijn toen Hij hier op aarde was en moest zijn beperkingen respecteren. Wat Hij wel altijd kon en deed was: in de wil van zijn Vader blijven, dus reageren als kind van God. Door geloof (= door vertrouwen dat God/Jezus bij ons is, ons leidt en ons helpt) mogen we ontspannen leven en gewoon doen wat we kunnen (naar vermogen). We hoeven ons ook nooit mooier voor te doen dan we zijn en mogen ook 'nee' zeggen als dat nodig is (ons teveel wordt). Leef ontspannen: verwacht dat Hij ons wel zal laten zien wat onze (beperkte) taak is. Wel kunnen we met Jezus in ons zonden/verleidingen weerstaan en overwinnen als we ze herkennen.

Zo wordt ook de tekst 'dat wij in dit alles overwinnaars zijn' (Romeinen 8:37) wel verkeerd gebruikt. Men vergeet dat het er om gaat dat we in alle moeiten, lijden en tegenslagen ('in dit alles') ons niet door satan tot zonden laten dwingen (we kunnen in alles hem en zijn verleidingen aan!). Het betekent niet dat we alle moeiten kunnen oplossen.

III.

Meerderen zeggen dat het onderscheid tussen de kernzonde en allerlei zondige gevolgen daarvan hen helpt. Het zit altijd op die kernzonde vast. Dat is de bron van allerlei gedrag. De moeite is misschien hoe je dat dan ter sprake brengt, zo liet iemand weten.

Reactie: Misschien gewoon ook zo benoemen. Bv: “hé – ik zou dat nooit (zo) doen – maar jij doet dat wel - omdat je waarschijnlijk niet met God rekent?”. Dat geeft soms een opening voor een gesprek over het geloof als de kern van het leven (en dus zit je bij de kernzonde). Ook als je merkt dat christenen een bepaalde zonde accepteren – ga dan niet praten over of het wel of niet mag – maar vraag zoiets als: “hé, ik zie dat jij dat zo doet – vanuit mijn geloof zou ik het niet doen, daarom vraag ik je: hoe hou jij hierbij nu rekening met Gods hulp en aanwezigheid?”.

Dan zit je weer bij de kern: geloof je echt in God? En dat maakt het gesprek ‘diepgaander’.

Hartelijke groeten,
Ton.